

Ved Karl Julius Belochs Død (Febr. 1929) er en af de ejendommeligste og mest særprægede Skikkelser indenfor tysk historisk Videnskab gaaet bort. Allerede fra Ungdommen følte Beloch sig draget mod de sociale Videnskaber og søgte at frugtbar gøre de Impulser, han modtog herfra i sine Studier over den klassiske Oldtids Historie, der med en ekstrem radikal Kritik og en ubændig Trang til hensynsløs Omvurdering af de bærende Problemer i den historiske Udvikling, bygger paa en stærkt udtalt deterministisk og kollektivistisk Historieopfattelse. I en mangesidig litterær Virksomhed har Beloch ubarmhjertig brudt med gammel Tradition og ryddet op blandt de Tolkninger og Tydninger, der var knæsatte af tidligere Generationer. Hans Værker — og dette gælder selv hans Livsværk *Griechische Geschichte* (1893 ff., 2. Opl. 1913 ff.) — bliver derfor mindre egentlige Fremstillinger end en Række kritiske Undersøgelser om et fælles Midtpunkt, *Campanien* (1879), *Die Bevölkerung der antiken Welt* (1886), *Römische Geschichte* (1926), for blot at nævne dem, der staar som Milepæle i hans Produktion. Som ganske ung førte Helbredshensyn Beloch til Italien, her fortsatte han sine Studier, først i Palermo, senere i Rom under R. Borghi, og i dette Land øvede han sin Manddoms Gerning. Gennem næsten et halvt Aarhundredes Virksomhed som Professor i græsk Historie ved Roms Universitet skabte Beloch en historisk Skole, hvis Indflydelse paa og Betydning i moderne italiensk Historieforskning forlængst har sat sig dybe Spor ved de Studier til en kritisk Revision af det gennem Traditionen med kraftige Streger tegnede Billede af Antikens Historie, der er udgaaet herfra. Otto Kofod-Petersen.

Med Ed. Meyers Død — 31. Aug. 1930 — har tysk historisk Videnskab paany mistet en af sine bedste Mænd og Oldtidshistorien sin mest universelle Dyrker. Ed. Meyer var Oldtidens Historieskriver. Hans Arbejdsfelt var ikke et Udsnit paa nogle faa Aarhundreder af Middelhavslandenes tidlige Historie, ej heller var det begrænset til et nøje afstukket Omraade af de gamles »orbis terrarum« eller bundet til Studiet af en enkelt Side af den historiske Udvikling i Antiken, det omfattede i lige Grad Orientens, Hellas' og Roms Historie; fjernere stod ham kun de sidste Kapitler af Oldtidens Historie: den romerske Kejsertid og de Aarhundreder, da den antike Kultur brød sammen og smuldrede bort. Men ogsaa udenfor den gamle Historie har Ed. Meyers Arbejde strakt sig, en betydelig Indsats har han ydet gennem sine religionshistoriske Studier, der har spændt saa vidt som fra